

Punt de vista

Ignasi Farreres
President del CEES

La victòria de CiU, i ara què?

Les eleccions han confirmat que a Catalunya s'ha produït el tsunami del canvi. CiU té majoria suficientment còmoda per governar amb 62 escons; se'n necessiten només 6 més per tenir la majoria. S'ha produït l'enfonsament del PSC, d'ERC i d'ICV. Augmenta la presència del PPC; Ciutadans confirma 3 diputats i Solidaritat Catalana accedeix al Parlament.

CiU ha recollit els fruits de 7 anys de coratjosa i dura travessia del desert, en la qual se la volgué buidar de tot poder. El tripartit ha pagat per un conjunt de circumstàncies negatives: les dissensions internes, la crisi econòmica, el procés posterior a l'aprovació de l'Estatut i la sentència del Tribunal Constitucional, etc. Aquestes forces hauran de fer una autocrítica de les causes de la seva derrota.

No pretenc en aquest article aprofundir en les causes que han portat al desastre els components del tripartit. Més aviat intentaré esbrinar com podrà actuar el proper Govern. Aquest hereta una situació econòmica, financera i social molt crítica. No es poden esperar miracles a curt termini. La solució dels temes econòmics no està en bona part en mans del Govern català; és un tema de decisions fonamentalment espanyoles. Però el Govern català hi pot ajudar. Ho haurà de fer, inspirant confiança, especialment al teixit productiu i empresarial, als milers d'autònoms i petites i mitjanes empreses que són els que tenen més potencial de creació de llocs de treball. I com es pot inspirar confiança quan sabem que les disponibilitats financeres de la Generalitat són molt precàries?

La resposta seria: amb coherència, humilitat i sentit de responsabilitat. *Coherència* perquè CiU

serà internament una coalició compacta i sense fissures, no com dissortadament succeí amb el tripartit. *Coherència* també de portes enfora, perquè farà la mateixa política al Parlament català que al Congrés de Diputats. *Humilitat*, tal com ha promès públicament, ja que s'ha manifestat oberta a escoltar tothom, fent explícita declaració de saber-se dipositària del vot de moltes persones amb sensibilitats diferents que l'han votat perquè estaven fastiguejades del desori del tripartit i que sobretot esperen un full de ruta seriós que ens faci sortir del túnel en què estem ficats. Finalment, el sentit de responsabilitat per sortir de la crisi, juntament amb el fet de no disposar de majoria absoluta, l'ha portada a invitar tots els altres partits a unir esforços. Això farà que s'estigui molt oberta a tancar acords amb els diferents partits de l'arc parlamentari, sense establir cap aliança permanent amb cap d'ells, de manera que es compleixi aquell desig manifestat en la campanya de poder governar sense haver-se sotmetre a hipoteques que desvirtuïn els perfils bàsics i les esperances que els electors han dipositat en CiU.

A més, fins i tot sense disponibilitats pressupostàries, un govern pot ajudar a la recuperació, produint una legislació incentivadora de l'activitat econòmica i eliminant requisits i traves administratives que dissuadeixen la inversió.

Cal fer constar que els altres partits han manifestat la seva disposició a col·laborar en la recerca de solucions als problemes dels catalans. O sigui, manifesten el propòsit de fer una oposició lleial i col·laboradora en els temes cabdals. Cal agrair-ho. Esperem que no sigui una posició retòrica, sinó un signe de responsabilitat política.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La caritat «invisible»

Hi ha, sortosament, persones que pregunten per mi. Ho aprecio molt. I he arribat a la conclusió que la pregària pels altres és un signe d'amistat. M'agrada també pregar pels amics i, encara que em costi, encomano també a Déu els enemics.

Un gran coneixedor de l'espiritualitat cristiana tracta de les diverses formes de l'amor al proïsme. Recomana que les sapiguem valorar. En efecte, es refereix a la caritat «invisible», a la caritat «intel·lectual» i a la caritat «col·lectiva». Ens referirem a la primera, això és, a la caritat «invisible».

La caritat «invisible» com s'exerceix? A través de

l'oració, de la mortificació, dels sofriments oferts al Senyor, del silenci que també du patiment. «Generalment, els cristians aprecien, en la seva justa mesura, els mitjans que ajuden espiritualment els semblants.» L'evangeli recomana l'oració i la penitència com a elements indeclinables de la vida cristiana. El gran exemple el donà Jesús a la creu, on demanava perdó pels seus botxins. Nosaltres necessitem lucidesa evangèlica per pregar per les necessitats del proïsme. Serà un signe de la nostra estimació.

La Glòria, una bona cristiana, m'explica que ha fet un invent espiritual. Una part de la seva pregària és la súplica pels altres. Repassa els noms dels parents, dels amics i dels enemics i demana, fent una mena de lletania, al sant patró de cadascun a fi que intercedeixi. «Així ha après a valorar molt més la pregària d'intercessió.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La «Verbum Domini»

Al poble on vaig néixer, Pozaldez (Valladolid), estimaven molt els meus pares. Com qualsevol ferroviari d'aquell temps, si volia progressar, s'havia d'anar traslladant successivament. Hi van viure només tres anys, però fins fa poc algunes persones encara es recordaven de nosaltres i altres s'han fet amics. I d'aquella petita població van ser els meus padrins, que recordo que en van exercir almenys fins que vaig complir 16 anys. Paral·lelament, els meus pares també en van ser d'una nena, amb qui encara ens relacionem. Quan van marxar d'allà, el rector va regalar al meu pare el que des de petit vaig sentir anomenar una Bíblia. En realitat, era un Nou Testament. L'hi va dedicar anomenant-lo amic. Conservo aquest exemplar en un lloc distingit, entre els prop de 600 que tinc en diferents llengües i presentacions. Jo crec que aquesta «Bíblia» i la dedicatòria han marcat la meua vida i han estat l'amistat i la Paraula de Déu, objecte molt especial de les meves il·lusions.

He explicat tot això perquè entengueu l'alegria que vaig tenir quan em vaig assabentar que el papa Benet XVI va dedicar un Sínode al Text Sagrat. Vaig llegir moltes coses que es van publicar abans de la reunió i quan un d'aquests dies va sortir l'exhortació apostòlica corresponent, la vaig devorar de seguida, llegint-la per sobre, es tractava del text d'internet. A continuació n'he comprat un exemplar més manejable i amb paciència en llegeixo un fragment cada dia amb el rotulador corresponent, per subratllar el que m'interessa més. Ho faig amb la intenció ferma d'acceptar l'ensenyament que prové d'aquesta assemblea i de l'aprovació papal, però constato, amb gran satisfacció, que la doctrina continguda en el document és la que des de fa anys he divulgat en les tasques sacerdotals. En algun cas, es tracta de frases exactament iguals a les que tinc publicades fa temps. Compreneu el meu goig. Perquè, no es tracta de l'ignasià «pensar amb l'Església» sinó del més modern «pensar l'Església, en l'Església».

Cal dir que és un text dens. El Papa ha volgut recollir les conclusions del Sínode i lliurar-les brodades al canemàs del pròleg de l'evangeli de sant Joan. I, per acabar-ho d'adobar, cal afegir que, tot i ser molt Pastor de l'Església catòlica, no se li ha esborrat de la ment la quadrícula germànica, que no abandona mai. Als llatins o mediterranis això ens costa d'entendre i jo m'ho he de repetir a mi mateix moltes vegades si els vull entendre i incorporar-los al meu arxiu mental. El text recorda moltes vegades la constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II, que va tractar aquesta mateixa matèria, però, evidentment, les seves reflexions són més actuals. Penso que se'n poden extreure conclusions concretes de les quals parlaré un altre dia. I si n'endarrereixo el comentari és perquè primer la vull llegir tota i repensar-la serenament. Observeu que no s'han sentit comentaris adversos per part de periodistes, tan inclinats a atacar qualsevol paraula o acció del Papa.

No vull acabar sense fer algun comentari senzill. El primer que se m'acut dir és que la Bíblia, per a qui l'accepti com els cristians creiem que és, s'assembla a un Sagrari tancat, mereix respecte, i cal obrir-lo per alimentar-nos espiritualment. De la mateixa manera que per rebre l'Eucaristia ens l'ha d'oferir un ministre, perquè la Sagrada Escripura sigui de profit, cal la invocació i l'ajuda conseqüent de l'Esperit Sant. Ara penso, perdó per la comparació, que és com tantes pegues que no són útils si no se'ls afegeix un enduridor.

Punto de vista

Ignasi Farreres
Presidente del CEES

La victoria de CiU, ¿y ahora qué?

Las elecciones han confirmado que en Cataluña se ha producido el tsunami del cambio. CiU tiene una mayoría suficientemente cómoda para gobernar con 62 escaños; sólo se necesitan 6 más para tener la mayoría. Se ha producido el hundimiento del PSC, de ERC y de ICV. Aumenta la presencia del PPC; Ciutadans confirma 3 diputados y Solidaritat Catalana accede al Parlamento.

CiU ha recogido los frutos de 7 años de valerosa y dura travesía del desierto, durante la cual se la quiso vaciar de todo poder. El tripartito ha pagado por un conjunto de circunstancias negativas: las disensiones internas, la crisis económica, el proceso posterior a la aprobación del Estatuto y la sentencia del Tribunal Constitucional, etc. Estas fuerzas deberán hacer una autocrítica de las causas de su derrota. No pretendo en este artículo profundizar en las causas que han llevado al desastre a los componentes del tripartito. Mejor intentaré adivinar cómo puede actuar el próximo gobierno. Éste hereda una situación económica, financiera y social muy crítica. No podemos esperar milagros a corto plazo. La solución de los temas económicos no está en buena parte en manos del Gobierno catalán; es un tema de decisiones fundamentalmente españolas. Sin embargo, el Gobierno catalán puede ayudar. Deberá hacerlo, inspirando confianza, especialmente al tejido productivo y empresarial, a los miles de autónomos y pequeñas y medianas empresas que son los que tienen más potencial de creación de puestos de trabajo. ¿Y cómo se puede inspirar confianza cuando sabemos que las disponibilidades financieras de la Generalitat son muy precarias?

La respuesta sería: con coherencia, humildad y sentido de responsabilidad. *Coherencia* porque CiU será

internamente una coalición compacta y sin fisuras no como desgraciadamente sucedió con el tripartito. *Coherencia* también puertas afuera, porque practicará la misma política en el Parlamento catalán que en el Congreso de Diputados. *Humildad*, tal y como ha prometido públicamente, ya que se ha manifestado abierta a escuchar a todo el mundo, haciendo explícita declaración de saberse depositaria del voto de muchas personas con sensibilidades diferentes que la han votado porque estaban hartos del desorden del tripartito y que sobre todo esperan una hoja de ruta seria que nos saque del túnel en el que estamos. Finalmente, el sentido de responsabilidad para salir de la crisis, junto con el hecho de no disponer de mayoría absoluta, le ha llevado a invitar al resto de partidos a unir esfuerzos. Esto hará que se esté muy abierto a cerrar acuerdos con los diferentes partidos del arco parlamentario, sin establecer ninguna alianza permanente con ninguno de ellos, de manera que se cumpla aquel deseo manifestado en la campaña de poder gobernar sin tener que someterse a hipotecas que desvirtúen los perfiles básicos y las esperanzas que los electores han depositado en CiU.

Además, incluso sin disponibilidades presupuestarias, un gobierno puede ayudar a la recuperación produciendo

una legislación incentivadora de la actividad económica y eliminando requisitos y trabas administrativas que disuaden la inversión.

Hay que hacer constar que el resto de partidos han manifestado su disposición a colaborar en la búsqueda de soluciones a los problemas de los catalanes. O sea, manifiestan el propósito de hacer una oposición leal y colaboradora en los temas principales. Es de agradecer. Esperamos que no sea una posición retórica, sino un signo de responsabilidad política.

Saber escuchar

Joan Guiteras i Vilanova
Deán del Capítulo Catedral de Barcelona

La caridad «invisible»

Afortunadamente, hay personas que rezan por mí. Lo agradezco mucho. Y he llegado a la conclusión de que la oración por los demás es un signo de amistad. Me gusta también rezar por los amigos y, aunque me cueste, encomiendo también a Dios a los enemigos.

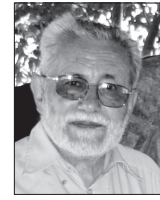
Un gran conocedor de la espiritualidad cristiana trata de las diferentes formas del amor al prójimo. Recomienda que las sepamos valorar. En efecto, se refiere a la caridad «invisible», a la caridad «intelectual» y a la caridad «colectiva». Nos referiremos a la primera, eso es, a la caridad «invisible».

¿La caridad «invisible» cómo se ejerce? A través

de la oración, de la mortificación, de los sufrimientos ofrecidos al Señor, del silencio que también contiene sufrimiento. «Generalmente, los cristianos aprecian, en su justa medida, los medios que ayudan espiritualmente al prójimo.» El evangelio recomienda la oración y la penitencia como elementos indeclinables de la vida cristiana. El gran ejemplo lo dio Jesús en la cruz, donde pedía perdón para sus verdugos. Nosotros necesitamos lucidez evangélica para rezar por las necesidades del prójimo. Será un signo de nuestro amor.

Glòria, una buena cristiana, me explica que ha hecho un invento espiritual. Una parte de su oración es la súplica por los demás. Repasa los nombres de los parientes, de los amigos y de los enemigos y pide, haciendo una especie de letanía, al santo patrono de cada uno con el fin de que interceda. «Así ha aprendido a valorar mucho más la oración de intercesión.»

A propósito de...

P-J Ynaraja
Capellán del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La «Verbum Domini»

En el pueblo en que nací, Pozaldez (Valladolid), apreciaron mucho a mis padres. Como todo ferroviario de aquel tiempo, si quería progresar, debía irse sucesivamente trasladando. Estuvieron, me parece, solamente tres años, pero hasta hace muy poco todavía algunos se acordaban de nosotros y otros se han hecho amigos. Y de aquella pequeña población fueron mis padrinos, que recuerdo quisieron ejercer de tales conmigo, por lo menos hasta que cumplí 16 años. Paralelamente, mis padres lo fueron también de una niña, con quien todavía nos relacionamos. Al marchar de allí, el párroco regaló a mi padre lo que desde pequeño oí llamar una Biblia. En realidad era un Nuevo Testamento. Se lo dedicó llamándole amigo. Conservo el ejemplar en lugar distinguido, entre los cerca de 600 que tengo en diversas lenguas y presentaciones. Creo yo que esta «Biblia» y la dedicatoria han marcado mi vida y han sido la amistad y la Palabra de Dios, objeto muy especial de mis ilusiones. He contado lo anterior para que se entienda la alegría que tuve cuando me enteré de que el papa Benedicto XVI dedicaba al Sagrado Texto un Sínodo. Leí bastantes cosas de las que se publicaron antes de la reunión y cuando uno de estos días salió la exhortación apostólica correspondiente, la devoré de inmediato, leyéndola por encima, se trataba del texto de internet. A continuación he comprado un ejemplar más manejable y con paciencia leo un fragmento cada día, armado del correspondiente rotulador, para subrayar lo que más me interese. Lo hago con la firme intención de aceptar la enseñanza que dimana de una tal asamblea y del refrendo papal, pero constato con gran satisfacción, que la doctrina contenida en el documento, es la que desde hace años he venido divulgando en mis quehaceres sacerdotales. En algún caso, se trata de frases exactamente iguales a las que tengo publicadas hace tiempo. Se comprenderá mi gozo. Pues no se trata del ignaciano «pensar con la Iglesia» sino del más moderno «pensar la Iglesia, en la Iglesia». Advierto que es un texto denso. El Papa ha querido recoger las conclusiones del Sínodo y entregarlas bordadas en el cañamazo del prólogo del evangelio de san Juan. Y, para más inri, añádasele que, por muy Pastor de la Iglesia católica que pueda ser, no se le ha borrado de su mente la cuadrícula germánica, que no abandona nunca. A los latinos o mediterráneos esto nos cuesta entender y, por mi parte, me lo debo repetir a mí mismo en muchos momentos si quiero entenderlos e incorporarlos a mi archivo mental. Recuerda en más de una ocasión el texto a la constitución dogmática *Dei Verbum* del Concilio Vaticano II, que trató esta misma materia, pero, evidentemente, sus reflexiones son más actuales. Pienso que se pueden sacar conclusiones concretas de las que me propongo hablar otro día. Y si retraso el comentario, es porque quiero haberla leído toda y serenamente repensada. Obsérvese que no se han oído comentarios adversos por parte de periodistas, tan inclinados como están a atacar cualquier palabra o acción del Papa. No quiero acabar sin aterrizar en algún comentario sencillo. Lo primero que se me ocurre decir es que la Biblia, para quien la acepte como los cristianos creemos es, semeja a un Sagrario cerrado, merece respeto, hay que abrirlo, para alimentarnos espiritualmente. Así como para recibir la Eucaristía un ministro nos la debe ofrecer, para que la Sagrada Escritura sea de provecho, se precisa la invocación y consecuente ayuda del Espíritu Santo. Pienso ahora, perdón por la comparación, que es algo así como tantos pegamentos, que no son útiles si no se les añade un endurecedor.